

37. szám.
 September 9. 1876.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
 Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvtárznál. **Kiadó-hivatal:** Pest bará-
 tok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nompareille sor 10 kr.

XXVIII. kötet.

UTI TÁSKÁMBÓL.

Irja JÓKAI MÓR.

D.i fogadott egy báró Bornemiszával tizenkét
 palaczk pezsgőbe, fogadását elvesztette, a mi
 esett neki nagyon keservesen. Minélfogva a pezsgőt
 e vers kíséretében küldé meg a nyertesnek:

»Báró Bornemiszsza,
 Ha a bort megiszszá,
 Vezetéknevével
 Ugy élni fog viszsza;
 — Ha pedig nem iszsza,
 Akkor küldje viszsza
 Anhák, a ki a bort
 Örömet megiszszá.«

A tordai bortermő hegyeket a leleményes nép-
 poézis ilyen diákmagyar versekkel tisztelé meg:

»— Vinum de Harasztos:
 Egy kicsit parasztos,
 — Vinum de Bágyon:
 Isten megáldjon.

— Vinum de Keresed:
 Pinceszédbé rejtseed.
 — Vinum de Mészkö:
 Üsse meg a ménkő!«

A Tordától Toroczkóra vezető utban van
 egy gyönyörű szép tölgyerdőske egy domoldal-
 ban, szabályos négyszögben ültetve: ez létezését
 egy helyesírási hibának köszönheti.

Az uradalom tulajdonosnéja Bécsben lakott, s
 ott elnémetesedett: azonban a birtokát onnan ke-
 zelte s szeretett utasításokat adni a tisztartójának.
 Egyszer azt írta neki, hogy ebbe s ebbe a táblába
 ültessen igen szép »makot«. — A grófnő »magot«
 értett alatta; hanem a tisztartó betű szerint vette
 az utasítást s teleültette a táblát makkal; mikor
 aztán a grófnő egyszer lerándult Erdélybe, bámulva
 szemlélte, hogy milyen szál-erdő támadt a buza-
 termő földje közepén: de már akkor az nagyra

megnőtt s aztán sajnálta kiirtatni helyesirási botlásának ez élő megörökítőjét.

Azt írja a minap egy erdélyi főurnak Bécsben lakó rokona, hogy

»Küldj nekem ide fel egy fejős szamártelenet.«
Visszair neki, hogy mi az?

»Ahán! Nem jól irtam, egy fejős tehénszamarat.«

Szücs mestert búcsuztatott a székely pap, s nagyon feldicsérte:

»Mindenkinek eleget tett: csak én nekem veszett nála egy bőröm.«

T. i. a szücsnek a saját bőre, a mitől nem fizetett többé papbért.

— Nagyon meglátogatott bennünket az ur Isten, panaszkodik az egyik alföldi ember a másiknak a roszt termés felett.

Mire a másik, a kit az idén árvíz, fagy és hármas jégeső egymás után próbált meg, azt feleli:

— Kendteket még csak látogatja; de nálunk már itt lakik.

Szász Károlynak egy ismeretlen verse.

Örökifjuságu barátunk atyjáról van szó: idősb Szász Károlyról, kinek erdélyi utamban egy gyönyörű improvisatióját jegyeztem fel, a mit hajdanában egy házuknál lakó fiatal diáknak, Münsterman Frigyesnek diktált rögtönözve.

A poézeósz professzor azt adta fel tanítványainak pensumképen, hogy írják meg, miben áll a megelégedés?

Szász Károly megszánta a tollátrágó fiatal muzsafit s tollába mondá a költeményt:

»Egy keskeny darab föld, mely nincs adó alatt;
Egy senki könyjétől nem áztatott falat;
Egy kis kert, magamtul, nem másnak dolgozva;
Egy kunyhó, diófa-lombtul árnyékozva;
Homér, Virgil, Schiller, Wieland könyvtáramban;
Ezeknél szebb eszmék angyal ipáromban;

Egy jó barát: hűség; egészség testemben: —
Enynyi kívánságom egész életemben.«

Mily klaszikus nemes egyszerűség e néhány sorban!

Ferencz császár és a korcsmáros.

Ferencz császár idejében történt, hogy Bedő Mózsés uram, derék becsületes lófő székely, felméne Bécsbe valami panaszával s beszälla rendén a Vörös ökörbő; a kinek igen érdemes derék kocsmárossa volt.

Annak mingyárást elé is adá a maga bajának mivoltát, a mi őt idehozta, s nagyon szerette volna tőle megtudni, hogy valyon tesz e róla a császár, vagy hogy épenséggel hiába fárasztotta őtet olyan messze földről idáig?

A jámbor korcsmáros aztán világot adott a kezébe.

— Csak arra vigyázzon, úr uram, hogy mit tesz a császár, mikor az estancziáját átveszi? ha ráírja a plajbászszal a szélére, akkor lesz látatja bizonynyal; de ha azt mondja rá, hogy »werden schon machen:« akkor már bele ütött a száraz menyinykő, nem lesz belőle soha gáliczkő.

Felmegy audienciára Bedő Mózsés uram s átadja az estancziát. A császár rittig azt mondja rá: hogy »werden schon machen.«

Megvakarja a lófő a tarkóját keservesen.

— Jaj, felség, nem ér az így semmit: hanem rá kell írni valamit azzal a plajbászszal; akkor lesz belőle valami.

A császár elszörnyedt.

— Ki mondta azt kendnek?

A lófő urát adta a szónak hiven, hogy a biz a veres ökör korcsmáros volt.

Mingyárt hivatja a császár a veres ökör korcsmárost a színe elé.

— Hallja kend! Én nem szólok bele a kend dolgába: hogyan szokta kend megvizetni a borát? — De kend se avatkozzék az én dolgomba többet: azt mondom!

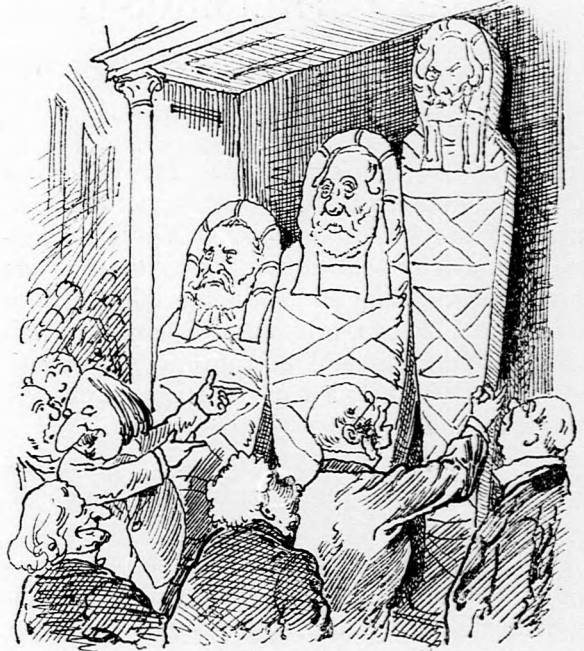
Hanem a lófő dolga még is el leve intézve ez uttal szép rendben.

Budapest régiségei.

(Bemutatva a prehistoricus congressus tagjainak.)

Trefort. Voyez, Messieurs! az új egyetemi könyvtár ruinái. Érdekes ezölőpépítészeti utánezatok. Egyenest az önök tiszteletére rendeltük meg. Ilyet nem látnak sehol!

Pulszky. Magyar múmiák! Anynyira régiek, hogy szinte ujak. Itt a hol mi ülésezünk, vannak ök otthon. Hozzá ne méztassék érni, mert összeesik.

Rómer. Ha igaz, hogy a puskaport már a német barát előtt ismerték Chinában: az is igaz, hogy a nyomtatást nem Guttenberg találta fel hanem mi. Ime ez ösrégiségek!

Kakas M. Lássák uraim, ezek a mi legbecesebb régiségeink. S a főváros ezekre nem hívta föl az önök figyelmét, mint a statisztikusokét. Minő mulasztás! De legyen mások szerencsénk! Akkorára még régibbek lesznek.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELE

Mindenváró Ádámhöz.

Tekintedezs barátom uram!

CSAK mosd tudok mar, hogy menyí haszna van tudománynak? Mar három hét óta mindig tudománybul eszek is iszok. Egyik banketbul ki, másikba be. Iszok, mint marmarosi termiszettudozs, mint szegedi nemzetgazda, mint nemzetközi statista, mint Jozsef palatinus jubilator, is mint archaeologus, ugy hogy mar aszt se nem tudok, melyik vagyok a tegnapi, melyik a holnapi tudozs?

Felirtam maganak enyihang tapasztalattot: vegyen ugy, mintha czukedli volna, kit hoztam haza.

Kirdezi a Gneist, a nagy tudozs, a miniszter barátomtúl, ki nagy cavalier: »sokat foglalkozta excelentiad statisticaval?« — »Hat bizony fiatal korunkban eleget tanulmányoztunk szép statistanékat magunk izs.« — (Hanem ez csag trefa volt am.)

Ezt meg a érsektül hallottam, a kit megvalasztotak statisticusok alelnöknek: »eczer falusi csordapasztort megtete tanacs iskolamesternek; utolagosan kirdeznek tőle: de hat tudosz-i irnya meg olvasnyi?« — »Dehogy tudom,« mondja pasztor. »Hat akkor hogyan elfogadhatz iskolamesterséget?« — »Majd megtanulom gyerekektül.« — (Ez izs csak trefa volt am.)

Mikor meg palatinus seculare festuman fűjegyzü ur tartota masfil oraig dicsőítő beszidet, osztan kik voltak diszmagyar bundaban majd elolvatak nagy melegben: aszongya egyik képviselő: »mikor Tavaszi Bangyi inditványozta ökörsütist ere az ünnepilre, akkor leszavaztam ütet; de ha tudtam volna, hogy minket sütnék meg; mig izs inkab az ökörré szavaztam volna.« — (Persze, az izs csak trefa volt, nem egyib.)

Mikor monta Jokai aszt a francia toasztot, kire Wahrman aszt persifflalta, hogy az volt francohongroise toaszt, a mi jo vicz: (sokal job mint a francohongroise bank) a volt bene, hogy nipek rakjanak le fegyvert, is ne csinya-

lyanak töb haborut; hat akkor felkel asztal vigirül egy külföldi potentat, nagy ordok nyakaban, csupa csillag, meg kereszt: odamegy hozaja, kezét szorit neki, s biztositya felüle, hogy szavai nem hangzotak el pusztaban, neki izs ez a vileminy: szonok csak ugy hizta bele! utoljara idegen ur odagya neki a vizitkartyajat: nizi: had volt az a nagy potentat — a monacoi herczeg . . . (Ez mar nem trefa.)

De legszebet monta nekünk az Engel: mikor azal köszöntöte fel nekünk, hogy milyen kar ilyen okozs embereknek, mind mink vagyunk, az hogy magyarok vagyunk. Kivanja hogy adig iljünk, a mig nimetek leszünk. Ez csakugyan hoszu iulet kivánta nekünk. Hanem a Trefort mig izs aszonta raja: hogy az ilyen Engeleket elviheti a Teufel! (No ez csakugyan nem trefa.)

Azonban had in fine finali nem csupa dinomdanumbul alta mulatsag, hanem tanultuk komoly statisticat izs, a mit ezenel tudatok kedves barotomal, kisöbi hasznalatra.

Jegyezen meg maganak, hogy mikor nagy banket van, mindig vigyazon meg, mere van felül, mere van alul? Fölül mindig jo borok vannak, jo comedentiat adnak, alul mindig eczetes bor, meg a maradik jarja. Ezt tapasztaltam statistikai buvarlatokbul magam. Minden banketet azok dicsirtek, kik asztal elejin ültek, azok sajnaltak, kik hatuljara kaporodtak. Margitszigei vendigfogados azt a viczet csinyalta, hogy asztal also felire vendigek elejbe kicsi piros könyvecskiket rakta. Felnyitya egyet egyik congressista, gondolja: menu; ipen a 27-ik lapra ratalalya, a hun ez al: »Den Gästen wird in den Speisen die grösste Enthaltamkeit anempfohlen! — In den Getränken soll man mehr auf die Quantität, als auf die Qualität schauen.« — Hiszen ez nem menü, mondja congressista; hanem fűrdői orvosi szabalyzat. — Pedig hat utoljara meg izs csak a kocsmarosnak volt igaza: az volt a menu.

Tehat statistikai biralatok legrealisabb rezultatuma marad az, hogy asztal also vigire,

olyan ember, kinek nem orvosi rendelet meghagyta mirtikletes ívet, ne törje magát, hanem huzza meg magát szerényen valahun a prezidium szomszidsagaban, a hova ember kel, ki megtud felelnyi magairt.

(Ez meg mar ipen komoly dolog.)

alazatos szolgaja

J. Z.

JÓZSEF FŐHERCZEG.

MINDIG kifogyhatatlan,
Mindig pazar maradsz:
Tegnap ezernyi kincset,
Ma dárگا szókat adsz.

»Minden huszár egy gyémánt!«
(Szikrát a kardja szór!)
Való igaz! — S közöttük
Te vagy a *Kohinór*.

Napi hírek.

+ **Tóth Kálmán** a nyarat a velencei tón töltvén, onnan egy tekenősbékát hozott haza, mint a »Fővárosi Kávénénike« egy tárczájában írja, oly célból, hogy vele az Athenaeumból elijeszse a rosz poétákat. Azonban úgy látszik, hogy maga a teknősbéka ijed meg a rosz poétáktól, mert Tóth Kálmántól megugrott.

— **Geografiai szent.** A római curia Kolumbus Kristófot szentté akarta avatni Amerika fölfedezéséért. E szándokátul azonban elállott, s **Vadnay Károlyt** fogja canonisálni, mint a ki fölfedezte Szanszkrit országot. s ezért már akadémiai tagnak is választották. Mit ehez Kolumbus és Amerika!

— **Tóth Kálmán** szerényen dicsekszik ujságjában a »Föv. Káv.«-ben, hogy az ő darabjait többször előadták a budapesti színházakban mint a Shakspereéit. Igy még az »Ördög párnáját« is

kilencszer megnézték, — pedig azt maga a szerző se rekomendálja. Hhaj Tóth ur, a nem csoda! annak a darabnak csudájára jártak!

— **Vadnay Károly** az »Eletképek«-et arról az optikai felfedezésről akarja legujabban meggyőzni, hogy az irigység nem sárگا, hanem veres.

A RÉGÉSZEETI

Kiállításokat már meguntuk, szeretnénk már valami új donságokat kapni. Teszem:

hogy a közös hadsereg tiszteli a magyar alkotmányt és törvényeket,

hogy Budapest egészségesebbé patrubimizáltatnék Konstantinápolynál,

hogy a »Kávénénike« ne hirdetné irodalmi Moecenasnak azon boltost, a ki legelismerőbb, ha megírta, hogy egyedül nála kaphatók jó nagy-kendők,

hogy drága pénzen ne építtetnék derekukat beadó középületek se burkus portentum, se más által,

hogy legyen olyan egy nap, a melyen az új városháza épületén ne történjék valami nagyobb baj (Steindl des Anstosses.)

Ablakánál.

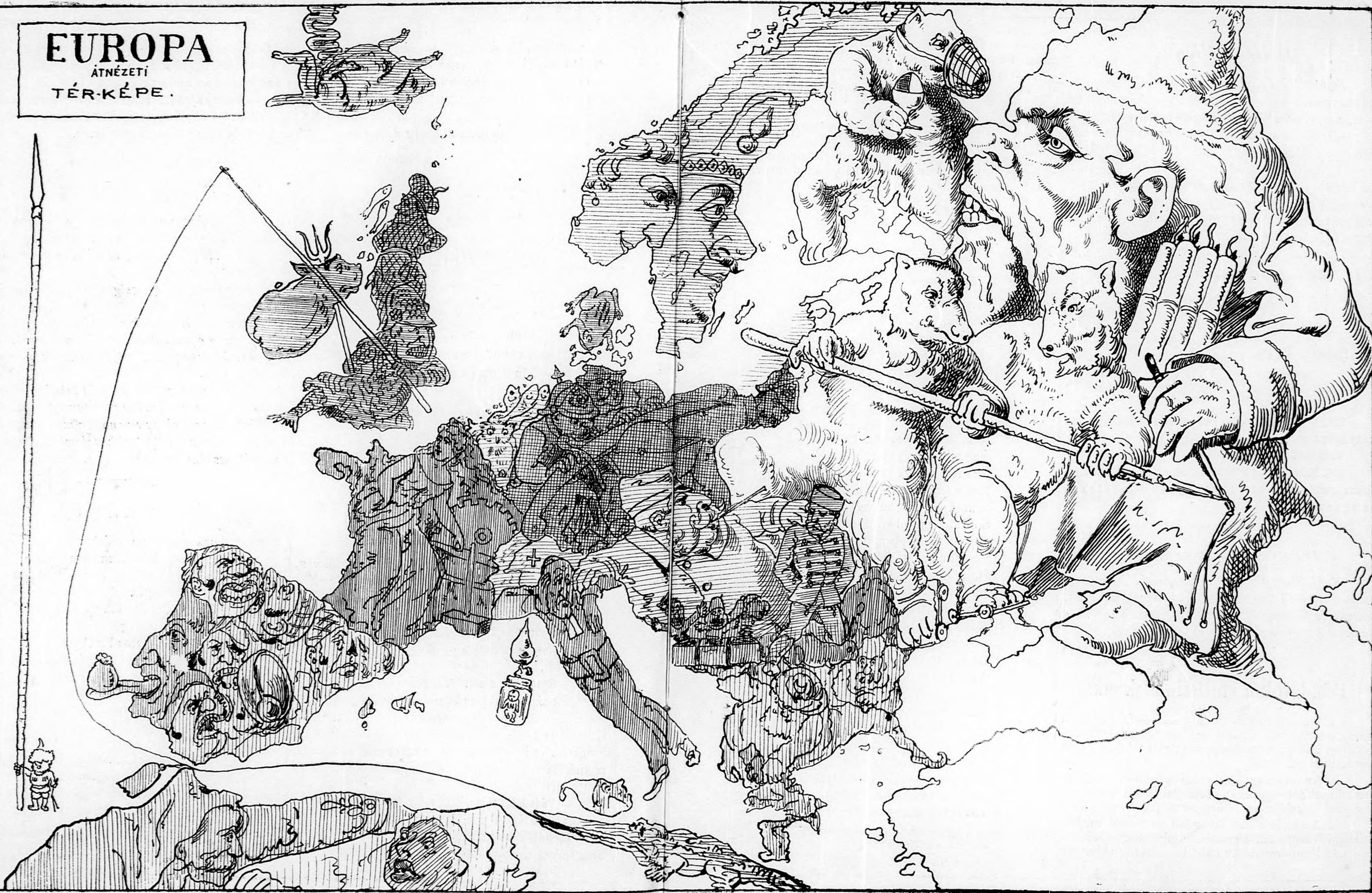
CSÓKA figyeltem ablakánál,
Egy régi bús dalt zengé épen,
S szelid viszhang kelt lágy dalára
Szivem legtítkosb rejtekében.
Zengé a mult idők varázsát,
Ifja igaz, meleg szerelmét,
Titkát az illatos bereknek,
Hol lelkök egymásba lehellék.

Aztán dala keservbe olvadt,
S úgy fájlalá öncsalfaságát.
Epedt az édes régi csókért,
S szomjazá a multak varázsát.
S elhalt a dal . . . mogorva arczczal
Belépett férje a szobába . . .
— Ah! hogy szaladt keblére, s mennyi
Csókot kapott borzas szakállá! . . .

Sipos Soma.

EUROPA

ÁTNEZETI
TÉR-KÉPE.

QUID „TUNK“?

Tudós Vadnay árvamiskás elmésséggel ezt tanácsolja Jókainak: tanuljon — históriát az iskolás gyerekektől „Jókai barátunk.“

Kérdi a nyájas olvasó, hogyan »barátunk«-ja Jókai Vadnaynak?

Az egyszéri zsidó dicselkedett, hogy ő per tu barát Bendegúzváry gróffal. Hogyhogy? kérdezték tőle. »Ugy hogy én a grófnak lábára találtam hágni, s ő azt mondta nekem: ez haki te zsidó! Tehát ő van velem per tu.«

Ugy ám, Vadnai barátunk!

Ics és Vics.

ICS. De már hiszem, hogy ez az utolsó muzska szállítmány győz a harctéren.

VICS. No?

ICS. Mit féljen az a török ágyuk előtt, a ki már megjárta Pestet is — a hol a legnagyobb a halálozás az egész világon!

HOMOEOPATHA RECZEPT.

Kapj ki egy rakást a semmiségből, híntsd be czukorral, tedd czifra skatulyába, ird rá: Nesze semmi, fogd meg jól. Add el a betegnek 2 frt 40 krajczárért, és biztos, hogy kutya-bajod lesz.

Feladatok a statistikusoknak.

1. A ráczfürdőben levő 23311 és fél egyszínű papucsot, melyek időközben összevissza keveredtek, úgy állítani össze, hogy megtalálja kiki a maga eredeti párját.

2. Az országgyűlési régi képviselőket jelen pártállásukból egyenként redukálni azon pártra, a melynek kebelébe eredetileg tartoztak.

3. A szerbek által levagdalt orrokból megállapítani: melyeknek a gazdája viselt fülbevalót?

4. Popodmaniczky kabátja színéről »biztosra

venni«: milyen színű mellényt csináltat egy hét mulva Vizváry?

5. Holdfogyatkozáskor mennyivel kevesebb számu holdsugar ütözközik a váczituczai bakter dár-dájába, mint holdfogyatkozás nélkül?

6. A köbányai sertések zsirszöveti tultengése mily mértékben ártalmas a kiskoru trichinek szel-lemi fejlődésképességére?

7. A »Satöbbi« alatt értendő mennyisége mennyi mennyiséget jelent akkor, ha háromszor jön elő egymás után: stb. stb. stb.

— Satöbbi. —

Szegény tatar!

(Az annectáló urak figyelmébe.)

Tenger felé egy bunda van,
Tücsök, bogár lakik abban.
Csúszó-mászó féreg benne,
Hozzá kinek lenne kedve?
Nyüzsög-mozog, csip amit ér,
Tőle még a gazda is fél;
Bárha czifrán ki van varrva,
Az uton heverni hagyja.
Nem keféli, nem porolja,
Nagyobb ennél kisebb gondja.
De mert rablók jöttek érte,
Mégis fegyvert vett kezébe.
Ami jussa, még se hagyja,
S a rablókat jól elrakja.
Mig verekszik, a mint védi
Rosz bundáját, nem is véli:
Hogy a szomszéd kedve szottyan,
Bundát szánni a nyomorban.
Ott jön, itt van teli kegyvel,
Bunda sirni nem is restel.
»Gyere bunda« — s fölemeli,
Gazduramat csak neveti.
Amint eltér, veszi észre,
Hogy nyüzsög a bunda népe,
Le is vetné, de hasztalan.
A sok fulánk testébe van.
Régi gazda néz utána,
Mintha vész t eltűnni látna.
Egy könnyel siratja a bajt,
Veszteségén nagyot sohajt.
»Szegény tatar!«

Sudribunkó.

Korán megy haza.

X. barátunk három jeles tulajdonsággal ékeskedett. Primo: rettentő infámis hangja volt s mégis azt képzelte magáról, hogy ő kitesz az éneklésben akár Ellingeren. Secundo: ha csak szerét tehetné, lecsipte magát, azonban a mennyei angyal se hitette el vele, hogy neki spiccze van. Tertio: nem volt az a három capitulatiót kiszolgált vén huszár, a ki azt a kacskaringós rézangyalát úgy eltudta volna keríteni mint ő. Róla maradt fen az az adoma, hogy mikor egyszer legátus korában karácsony reggel a jámbor öreg pap kérdezte tőle: legátus uram, hol van megírva a textusa? így felelt: »Lukácsnál, az istenit!«

Tehát ez az X. barátunk egyszer úgy hajnal felé egy korhely kompaniából tántorgott haza. — Az utcán találkozik egy pajtásával s megszólítja: No! hát hogy mulattatok s hogy van az, hogy te ilyen korán ott hagytad a társaságot?

— Ajh! pajtás, válaszol X., nem ért a mulatásig semmit. Hát tudod daloltunk, hanem a többiek olyan gyalázatos hangon ordítottak, hogy engem majd a méreg evett meg, — osztán ittunk volna is, — bor is lett volna elég jó, hanem a fertelmes hangok miatt nekem a bor se esett jól, hiszen láthatod is, akkora spicczem sincs, mint a ma született gyerekek; hanem a mi leginkább feldühített az volt, hogy én még soha életemben olyan hitvány pimasz káromkodást nem hallottam mint ott miveltek. Lásd ez az oka, hogy most ilyen korán haza kell mennem!

A szőládi parochia.

Tekintetes nemes Somogy vármegyében
Van egy helység híres Balaton mentében;
Lakossága gazdag, és senkinek nem vét,
Ben két parochia: katholikus s helvét.
Mi az előbbiről akarunk beszélni,
Ki erre utazik, érdemes megnézni!
A háztetőt, falát megverte az idő,
Szegény L á z á r*) hogyha sirjából visszajő,
Másodszer is szörnyet hal nagy bánatában,
Látva: hogy zsupp, máltér hogy kopik házában.

*) Plébános volt itt.

Ajtáját, redőnyét a ki megcsinálta,
Az a tislér már rég elment másvilágra.
Szegény gazdátlan ház! ki ránez tájára,
Azt hiszi, hogy ez a községnek árvája! . .
Mintha volna szélén, egy nagy pusztaságon.
Kiuézésre párja nincsen a világon.
Aztán kerítése? esudáknak esudája,
A fenyülécz egymást csak úgy kiabálja!
Itt is nyilás, ott is; a sok lyuk akkora,
Négy ökrös szekérral bemehetnél rajta.
Aztán utcára néz, ki mellette elmegy:
Kaczag, boszankodik; itt gödör, amott hegy.
Kapuszárfaája rég instálja az időt,
A sok állástól rajt' moha és gomba nőtt.
Aztán nem is tud már megállni egy helyen.
Tántorog, mellette járni veszedelem.
Nem csak azért nyitvák a kapu ajtai,
Mert a vendég belől majdnem mindennapi:
Hanem ember legyen, ki betenni tudja,
Rajta jár ki és be egész falu ludja . . .
Hát bent az udvaron? itt a látnivaló,
Elterpeszkedik egy rossz hosszú istálló.
Tetejét, üstökét megtépte a vihar,
Mindegyik órában összedülni akar.
Közepén leroskadt, mint a teve háta,
Borzasan kandikál a templom tájára;
Sajnálni lehet benn! a szép tehencet,
Egyszer csak ott nyomja, mint az egereket! . .
Tehenes ha belép, nagyon néz az égre:
Nem kell e mennie örök diesőségre!
Imádkozik egyre, míg tehenét feji,
S féltiben »a gróft« egyre emlegeti. . . .
Mert tudni kell, kié e ház és fundusa,
Ürményi, Hunyady a nagy pátronusa.
Ő ad zsuppot, téglát meszet, homokot, fát,
Tudniillik a mit a pap sohasem lát.
Az anyagot — ha van — beépíti a nép,
Csakhogy ily szent ezélből ez meg egyet se lép.
Hanem hagyja papját olyan házban lakni,
Milyet szükségben is mindig ingyen kapni.
Igy állunk Szóládon a parochiával,
És — már csak kimondjuk — az isten házával.
Nem lát az meszelőt, javítani egy téglát,
Nincsen kurátor, ki fogott még egy létrát.
Ez is csak snylódik; tornya, fala ragyás,
Ráfogják hogy így kell — mert ez török-hagyás. . .
Fekete oldala, a tornya meg kopott,
Igy várja ünnepen a mestert és papot.

Oh nemes gróf, és ti derék polgártársak!
Ha nincs jó szállása az úr szolgájának:
Legalább templomát jobb karba tegyétek;
Biztos házat adni istennek: nem vétek.
Mert ugyan hogy legyen az ur közöttetek,
Ha házába lépni ő maga is retteg?

Cassius.

Paraszt logika.

Két paraszton veszett össze, hogy »Belegrád falu Szerviában« a Duna melyik partján fekszik? Mig az egyik erősen állítá, hogy a budai oldalon vani addig a másik mondá, hogy a pestin. Végre megkérdezték egy uri embertől, hogy melyik parton van hát; az természetesen úgy ítélte hogy Belgrád a pesti parton fekszik. Erre a vesztés paraszton azt mondá: »No, már nem disputálok; de azt bizonyosan tudom, hogy 48-ban még a budai parton volt. Lehet, hogy azóta a Duna folyása megváltozott!«

Czifra nyelv.

A dunaszekcsői révben a Duna mellett ez áll egy táblán: »Gyal-Lókosonak! Az Gombon átmenyi nem szapat! Reggel-Estve Latyig!« Kérdezve, mit jelentsen ez? megtudtam, hogy ezeket akarták evvel kifejezni: »A gyalogosoknak a kompon átmenni nem szabad, mert reggeltől estig megy a ladik!«

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

»A szegedi Ujvilági tolston«

augusztus 24-én a Budapesti iparosok egyikének tartott köszöntő beszéde.

T. iparos kör.

Mi Szegedhez Budapest
Midőn szédülög a test
Szédülgünk itt Szegeden
Mint részeg Budapesten
De legjobban a Baka
i— most jövök csak arra
Annak van legtöbb dolga
Hogy menjen kötél gyárba
Ha nem hagy a munkája
Azért ugrik mint bakai
Nöstén kecskének fiai
Ha szol hozzá az ember
Kedvét tőle veszi el

Oly szavakon kombinál
Mit köszörüs is elhány
Már ha kombinálja zárja
Máson azt fel ne használja
Használja a kötél gyárba
Ne országos palotába
Igy hát pesti iparosok
Nyakatokra ne hagyatok
Elnöknek olyan kötelese mestert
Kit szegedi menyetske is megvert.

Babi Márton.

Tánczmesteri rugódozás.

(Németül is megjelent.)

Tisztelt nagyérdemű publicum!

Bátorkodom tudtára adni miután pestről Bonyhárdy Manó táncziskolát nyitani fog ezennel tisztelt szülők a ki gyermekeiknek táncztanításhoz kedve lenne, miután minden tánczot háromféleképp megtanulhatja, 7 évestől fogva táncziskolába bevehető, miután nem csak a tánczot, hanem a testtartás és minden jó modorálást megtanulhatja, és külömb órát ballet (solo)

maradok T. publicumnak alázatos szolgája

Bonyhárdy Mano

táncz tanár.

Okleveles gépész,

ki már több év óta gyakorolt cséplő fűrészes és malomba jó sikerrel, kivánczozik 3 hónap mulva új állomásba lépni. Kovács és lakatos mesterséget érti. Tudományát és viseletét tekintetes Benczur urnál az urasságomnál Mogyoroskán lehet tudósítást kapni. Szives ajánlatokat tessék küldeni, Gépész a cementgyárban Mogyoroskán u. p. Hamisfalva, Zemplén megye.

(A Pester Journál nonsens anonszaiból közli e »jajmagyara« hirdetését egy

Bus magyar.)

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— **Lőcse. Versényi.** Szivesen látjuk. E közleménye a jövő számban jelenik meg. — **Budapest. S—s.** Sikerült, közöljük. — **Az Okmánytára számára** a mult hetekben sok feljegyzésre méltó furcaságot kaptunk. Lassanként soruk kerül. — **Több kéziratról** legközelebb.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státió utca 80-ik szám alatt.

Budapest 1876.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

A KIADÓHIVATALBAN

Athenaeum-épület.

Budapest Baratoktere 7. szám

Rajzolja

JANKÓ.

Me'szi

POLLAK.

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS JÓKAI MÓR LAPJAIRA.

A HON.

Politikai napilap, esti lappal, a legnagyobb alakban.

Esteli tárczájában a legkitünőbb, s az ujabban világhírűvé lett külföldi írók elbeszéléseit hozza.

Jövő évnegyedben veendi kezdetét benne Jókai Mór nagy regénye „EGY AZ ISTEN” czimmel.

A HON előfizetési ára:

havonként	2	frt.
évnegyedre	6	„
félévre	12	„

A magyar nép legkedveltebb humorisztikus lapja,

az

ÜSTÖKÖS.

JANKO JÁNOS genialis karrikaturáival.

Megjelen hetenként, ára:

évnegyedre	2	frt.
félévre	4	„

Az előfizetési pénz e négy lapra az **Athenaeumba** küldendő. Budapest, Barátok tere 7.

Az

ÉLETKÉPEK.

Szépirodalmi, művészi és társaséleti napilap.
képekkel.

Az Életképek nagy nyolczad réten jelenik meg, 8—10 oldalon, a legkitünőbb irodalmi erők közreműködésével. Az eddig megjelent számokban **Vámbéri, Dux, Pulszky, Télfí, Jókai**, s mások munkái jelentek meg.

Jókai minden apróbb műveit az Életképekben közli.

Minden vasárnapi szám művészi kivitelű **képeket** hoz.

Előfizetési ára:

(juniustól szeptemberig)	6	frt	—	kr.
évnegyedre	4	„	50	„
félévre	9	„	—	„
egész évre	18	„	—	„

Politikai néplap.

az

IGAZMONDÓ,

különösen szem előtt tartja a politikai értesítéseken felül a nép ismeretei terjesztését, s TÁRCZÁJÁBAN mindig sziv és elmeképző olvasmányokat hoz.

Előfizetési ára:

évnegyedre	1	frt	25	kr.
félévre	2	„	50	„
egész évre	5	„	—	„

Az Athenaeum könyvkiadó-hivatalában

Budapesten (barátok-tere, Athenaeum-épület) megjelent s általa minden hiteles könyvárusnál (Bécsben Goricheck, Stepfansplatz 6.) kapható:

A TÜNDÉR-ÖV.

Regényes elbeszélés hét énekben.

Irta **Bulla János.**

Ára 80 kr.

E művel nem csak új nevet vezetünk be a magyar szép-irodalomba, de új tárgyat, új zsánert, még nyelvet is újat, amennyiben a szerző a magyar népmesékre csak némileg támaszkodó alkotását a népies és a műnyelv közt közeget tartó majd szentimentális, majd humoros nyelven beszéli el, mindeütt figyelemmel arra, hogy a helyzetek festése a gyermekded tisztaság objektivitásával legyen olvashatóvá téve mindenkinek. Alapjában, cselekményében e mű teljesen eredeti, azon merész fordulatra alapítva, hogy a tündér, ha övét elveszti földi lány lesz, e mozzanat következményeit fonja tovább leírva a lány csalódását a földi világban, melyet nem ért az emberekben, kik nem hívén tündéri voltát, boszorkáynak fogják, — s az ifjuban, kinek végzetes szerelme, mely pedig egyedül nyújthatott volna kárpótlást az elvesztett tündérországért, szemben az emberek előítéletével, meghűl, s ki tétlenül engedi, hogy szeretett magyára hurcolják. Innét azonban az elítéltet megmenti egykori szerető tündértársa, ki a műben a boszuálló hatalmat képviseli, megindítva abban egy új fordulatot, mely rohamával aztán eleget tesz a költői igazságszolgáltatásnak. A mű ezen leginkább elbeszélő hangon tartott része tragikusan végződik, amennyiben maga a boszuálló is, sújtva lesz az általa embertől ember ellen fordított harc következményeiben.

RAJZOK

a forradalom utáni időkből.

Az első magyar katonai tanintézet.

Irta **Szilágyi Sándor.**

8-rét, 204 lap, ára 1 frt 50 kr.

A mai nemzedéknek alig van fogalma arról a küzdelemtől, melyet az 50-es évek elején a békóba zárt irodalom a fennálló zsarnoki censura ellen vívott. Míg a sajtóhatóságok a rendőrséggel karöltve minden legkisebb szellemi mozgalmat elnyomni iparkodtak, addig az írők, de lelkes csapatja célzásokkal értették meg magát a közönséggel, azokban fejté ki, hogy csüggedni nem szabad. E lelkes írők legvakmerőbbike — mint Jókaink mondja — Szilágyi Sándor volt. Olyat mert, mi rendes sajtóviszonyok közt sem vala ildomos. 1850—1-ben a forradalomról beszélt az ausztriai soldatesca fülehallatá: a Csoda, hogy megmenekült, de küzdelmie mindenkor jellemzők és a jövő történetírójának ha nem első rangú, de becses adaléka lesznek. Ezekről beszél a kötet. Ezenek kívül van a kötetben néhány humoros és az akkori viszonyokat ugyancsak megvilágító kisebb rajz s végül egy nagyobb, a Ludovica akadémia történetét eredeti adatok alapján tárgyaló tanulmány, melyet katonák is dic-érnek alapságáér. Oly régi és ismert író, mint Szilágyi, ugyan alig szorul ajánlgatásra, csak figyelmeztetjük a közönséget, hogy a szerény czim alatt, becses rejlik. A kiadó társulat is a szép kiállítással kitett magáért.

KELETI ÉLETKÉPEK.

Irta

Vámbery Ármin.

418 lap, ára 2 frt 50 kr.

Vámbery legújabb munkája a »Keletről« az ázsiai moszlim, de kiválón az oszmán-török nép szokásai, nyilvános és magán életének egy olyan hű és vonzólag irt képét nyújtja, melyet csak az képes adni, ki mint hazánkba több éven át a török és persa társadalmom minden osztályával szoros érintkezésben állott, és kit a művelt világ már régóta mint specialis-tát ezen téren elismert.

VÁMBÉRY ÁRMIN közép-ázsiai utazása, melyet a Magyar Tudományos Akadémia megbízásából 1863-ban Teheránból a Turkman sivatagon át, a kaspitenger keleti partján Khivába, Bokharába és Szamarkandba tett és leirt. Második javított és bővített kiadás. Kilencz képpel. Ára 3 frt 50 kr.

VÁMBÉRY ÁRMIN. Oroszország hatalmi állása Ázsiában. Történeti tanulmány, Ára 60 kr.

RAYMONDE.

Regény.

Irta:

Theuriet André.

Fordította:

Sasvári Ármin.

Ára 90 kr.

A művelt lelkű olvasó, ki a regényirodalmat nem tekintí gyári készítménynek, ki nem azért vesz kezébe regényt, hogy idegfelesztő képtelenséggekkel felizgassa kedélyét: gyönyörködni fog e költői tollal irt elbeszélésben, a bűbajos leírásokban; vonzódni fog a szereplő rokonszenves alakok iránt, érdekelni fogják a mesterileg vázolt lelki állapotok, küzdelmek; feszült figyelemmel fogja kiérni a minden részében gondosan szőtt, művésziileg elbeszél, lebilincselő mesét; megégedetten teendi le e valóban poeticus munkát.

Egy nagyvilági házasság.

Regény.

Irta **Feuillet Octáv.**

Francziából **U. ILONA.**

Az »Egy szegény ifjú történetének« szerzője, kinek regényeit és színműveit a magyar olvasó-közönség is oly nagy érdekeltséggel fogadja, a »Revue des deux mondes« számára f. é. szeptember és october hónapjaiban új regényt irt, mely immár magyar fordításban is megjelent. Címe: »Egy nagyvilági házasság.« Érdekeltes, nagy hatású nemes mű. Párisban három hét alatt tíz kiadást ért. Egyes jeleneteit, a szellemes francia tárczairó, Wolf Albert, a regényirodalom legszebb jelenetei közé sorozza. Ilyen az a jelenet, midőn a férfiú, kit a regény hősnője szeret, az örvény szélén álló hölgyhez es sort írja: »Őn holnap nagyon boldogtalan lesz!« — A nő felébredése, nemes küzdelme a legtalálóbb, legmeghatóbb rajz, a mely valaha regényíró tollából kikerült. A fordítás kitünő. A díszesen kiállított mű ára csak 80 kr.